

(ἄνω πόλις) lag, was veel hooger en in de lengte rechter dan de andere, die Ἀκρά heette en de Benedenstad (κάτω πόλις) droeg. Tegenover deze Acra, door eene andere breede kloof (πλατεία φάραγγι) van haar gescheiden, lag een derde, van nature (φύσει) nog lageren λόφος. Deze laatste was blijkens den samenhang ongetwijfeld de Tempelberg, want Josephus zegt verder dat de Hasmoneëen de kloof hadden gedempt (ἐχώσαν), opdat de stad aan den tempel zou raken, en den Acra-top verlaagd, opdat de tempel daar bovenuit zichtbaar zou zijn (ὥς ὑπερφαινόιτο καὶ ταύτῃ τὸ ἱερόν). Men ziet, het groote zwak van deze beschrijving bestaat hierin, dat Josephus niet zegt in welke windrichting de beide kloven liepen, zoodat men ook niet weet, hoe de drie heuvels onderling georiënteerd waren. Ook zegt hij niet, of de drie heuvels op eene rij lagen, dan wel meer in een' driehoek, maar het eerste is toch 't waarschijnlijkste, daar hij speciaal zegt, dat de derde heuvel tegenover de Acra lag (τοῦτου δ' ἀντικρὺ τρίτος ἦν λόφος). Zoo laat Josephus plaats voor verschillende Tyropoeon-Acra-theoriën, waarvan deze drie de voornaamste zijn:

Eerste theorie: Volgens de meeste geleerden van onzen tijd is het Tyropoeon-dal identisch met El-Wad, dat heel de tegenwoordige stad ongeveer van Noord tot Zuid doorloopt. Dan moet heel 't stadsgedeelte ten Westen van El-Wad voor de bovenstad worden opgeëischt en blijft voor de benedenstad (Acra) alleen de Zuidelijke voortzetting van den Tempelberg beschikbaar, daar volgens Josephus ten Noorden van den Tempelberg de Nieuwstad (Βεζεθὰ, καινή πόλις, B. J. V, 4, 2, ed. Naber vol III bl. 19—20 [149—151]) lag. De gedempte πλατεία φάραγγι tusschen Acra en Tempelberg moet dan gezocht worden in een met puin gevuld dal ten Zuiden van het Harâm. Zie voor dit laatste Benzinger, Arch. bl. 43; Guthe in Herzog, Realencyclopædie ³ VIII bl. 685. Voorts wordt deze Tyropoeon-theorie aangehangen o. a. door F. Bovet (Reis door het Heilige Land, Leiden, D. Noothoven van Goor, 1862, Deel I bl. 218 seq.), Schultz-Strack (a. w. bl. 311), Mühlau (in Riehm, Bijb. Woordenboek; Utrecht, Kemink en Zoon, 1894, I bl. 948.